

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **JUDr. Ž. B.**, bytom J., proti odporcovi **1/ Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky**, so sídlom Dobrovičova 12, B. a **2/ Slovenskému pozemkovému fondu**, so sídlom Búdková 36, B., *zastúpený Mgr. P. B., advokátom, B., s. r. o., L.*, o priznanie nemajetkovej ujmy v reštitučnom spore a bezodplatnom prevode náhradného pozemku, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 09. decembra 2010, sp. zn. 1S/347/2005-97, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľky **o d m i e t a .**

Navrhovateľke **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) napadnutým uznesením návrh vo vzťahu k odporcovi 2. Slovenskému pozemkovému fondu zamietol a konanie vo vzťahu odporcovi 1. Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky zastavil. Navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po spresnení petitu návrhu navrhovateľkou predmetom konania zostala nečinnosť Slovenského pozemkového fondu (ako jediného účastníka konania) vo veci vydania pozemku. Z návrhu ako aj z obsahu celého spisu zistil, že navrhovateľka sa domáhala konať a ukončiť reštitučné konanie priznaním vlastníckeho práva tak jej, ako aj ostatným trom oprávneným osobám k dohodnutému náhradnému pozemku C-KN parcelné číslo X. záhrada s výmerou 1.256 m² evidovaná na LV č. X. k. ú. N. M., časť príľahlého pozemku o výmere 29 m² oddeleného geometrickým plánom z príľahlej C-KN parcelné č. X. záhrada o výmere 852 m² v k. ú. N. M., pričom svoj právny nárok opierala o rozhodnutie bývalého Okresného úradu Bratislava 4, Karloveská 2, zo dňa 10.01.2003 č. 99/91, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.01.2004.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia nesporne vyplýva, že v danom prípade navrhovateľka splnila zákonné podmienky podľa ustanovenia § 6 ods. 1 písm. n/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“), pričom oprávnené osoby majú podľa ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. právo na bezodplatný prevod pozemkov vo vlastníctve štátu a v správe Slovenského pozemkového fondu. Oprávnené osoby získajú po právoplatnosti tohto rozhodnutia bezodplatným prevodom pozemkov vo vlastníctve štátu a v správe Slovenského pozemkového fondu alebo inú náhradu podľa výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Z dohody, ktorá bola uzatvorená dňa 29.09.2006 medzi Slovenským pozemkovým fondom B. – regionálny odbor B. a navrhovateľkou, nesporne vyplýva, že oprávnenej osobe (navrhovateľke) bola z doteraz hore uvedeného rozhodnutia poskytnutá finančná náhrada za porasty v hodnote 4.266,- Sk a stavby v hodnote 9.100,- Sk. Náhrada za pozemky v hodnote 80.312,- Sk mala byť poskytnutá formou bezodplatného prevodu pozemkov v k. ú. N. M., okres B. 3 - C-KN parcelné číslo X. záhrada o výmere 1.256 m², evidovaná na LV č. X. v k. ú. N. M., z toho pre oprávnenu osobu vo vlastníckom podiele ¼, časť príľahlého pozemku vo výmere 29 m² oddeleného geometrickým plánom z príľahlej C-KN parcelné číslo X. záhrada o výmere 859 m² v k. ú. N. M., z tohto pre oprávnenu osobu vo vlastníckom podiele ¼. Cena pozemkov bolo dohodnutá vo výške 250,- Sk/m². Navrhovateľka v dohode súhlasila s tým, aby záväzky vyplývajúce z tejto dohody boli voči nej vysporiadané aj po termíne uvedenom v § 16 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov.

Na základe vyššie uvedených skutočností mal krajský súd za preukázané, že v danom prípade nemožno hovoriť o nečinnosti odporcu označeného v žalobe v súvislosti

s uplatneným právom navrhovateľky na vydanie jej reštitučného nároku. Medzi účastníkmi konania, ako je nesporné, bola uzatvorená vyššie citovaná dohoda, na základe ktorej bol jej reštitučný nárok vzájomnou dohodou vysporiadaný, resp. bola uzatvorená dohoda o bezodplatnom prevode pozemkov ako aj o termíne, v ktorom sa tak má uskutočniť. Vzhľadom na vyššie citované krajský súd konštatoval, že v danom prípade nie je preukázaná zo strany navrhovateľky tvrdená bezdôvodná nečinnosť tohto orgánu. Z tohto dôvodu krajský súd podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá OSP návrh voči odporcovi 2. zamietol.

Voči odporcovi 1. krajský súd konanie zastavil, s poukazom na späťvzatie žaloby podľa § 250h ods. 2 OSP v spojení s § 250d ods. 3 OSP a účastníkov poučil, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie podľa § 250t ods. 7 OSP.

Napriek poučeniu o opravnom prostriedku podala navrhovateľka proti tomuto rozhodnutiu odvolanie žiadajúc, aby najvyšší súd uložil odporcovi 2. konať podľa § 34 ods. 4 písm. a/ zákona č. 330/1991 Zb. v znení platnom do 10.01.2003 a reštitučné konanie ukončiť. Poukázala, že za záväznú treba považovať dohodu z 27.07.2005. Namietala tiež, že krajský súd ju neoboznámil s vyjadrením odporcu z 27.09.2010. Zamietnutím žaloby krajský súd odňal navrhovateľke možnosť domáhať sa oprávneného nároku na súde s poučením, že proti napadnutému uzneseniu sa nemožno odvolať, čo je v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Sžo/112/2007 z 01.08.2007.

Odporca 2. vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že navrhovateľka vo svojom podaní neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nevysporiadal. Keďže podľa § 250t ods. 7 OSP odvolanie proti rozhodnutiu v danej veci nie je prípustné, navrhol ho odmietnuť. Pre prípad prípustnosti odvolania navrhol rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel záveru, že odvolanie navrhovateľky treba odmietnuť.

Navrhovateľka sa domáha súdnej ochrany pred tvrdenou nečinnosťou odporcu 2. návrhom podaným podľa § 250t OSP.

Podľa § 250t ods. 1 OSP, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 OSP, súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 3 OSP orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si súd môže vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Podľa § 250t ods. 7 OSP proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa § 250t ods. 8 OSP na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Vzhľadom na ustanovenie § 246c ods. 1 veta druhá OSP podľa ktorého opravný prostriedok v správnom súdnictve je prípustný, len ak je to ustanovené v piatej časti OSP a na ustanovenie § 250t ods. 7 OSP, najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou odvolania v danej veci.

Krajský súd správne poučil účastníkov konania o opravnom prostriedku proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, lebo prípustnosť odvolania je ex lege vylúčená.

Navrhovateľka v odvolaní ďalej namietala odňatie možnosti konať pred súdom. K uvedenej skutočnosti malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd ju neoboznámil s vyjadrením odporcu k žalobe (návrhu) z 27.09.2010.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup nemožno považovať nedoručenie vyjadrenia odporcu k žalobe v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, pretože takáto povinnosť krajského súdu z ustanovenia § 250t OSP nevyplýva a ustanovenie § 123 OSP v danom prípade nie je možné aplikovať z dôvodu špeciálnej úpravy (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy je konaním jednoinštančným. Proti rozhodnutiu súdu nie je v občianskom súdnom konaní prípustný žiadny opravný prostriedok. Za podmienok stanovených v čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky by navrhovateľka mohla rozhodnutie súdu napadnúť sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky.

Keďže ustanovenie § 250t ods. 7 OSP prípustnosť opravného prostriedku v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy **celkom vylučuje**, Najvyšší súd Slovenskej republiky musel preto odvolanie navrhovateľky podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 250t ods. 7 OSP odmietnuť ako odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Nemožno pritom opomenúť, že ak nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky prípustnosti opravného prostriedku a napriek tomu by sa opravný súd týmto opravným prostriedkom vecne zaoberal, môže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 356/06 z 10. októbra 2007) ako aj k narušeniu princípu právnej istoty.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 250t ods. 5 OSP a podľa § 224 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá OSP, keďže navrhovateľka nebola v konaní úspešná a odporca si v odvolacom konaní náhradu trov neuplatnil.

Celkom na záver Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že odvolávanie sa na jeho uznesenie vo veci sp. zn. 6Sžo/112/2007 z 01. augusta 2007 nie je na mieste, nakoľko toto rozhodnutie bolo vydané za celkom inej procesnej situácie, keď navrhovateľka podala na súd neúplný a nezrozumiteľný návrh, Krajský súd v B. konanie zastavil a Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho uznesenie, č. k. 1S/347/2005-51 z 30. apríla 2007 zrušil a vec

mu vrátil na ďalšie konanie za účelom odstránenia väd podania navrhovateľky a ďalšieho zákonného procesného postupu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková